

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Antidota Evangelica Contra Horvm Temporvm Hæreses

In Qvibvs Quatuor Euangeliorum illi textus explicantur, quibus vel hæretici hodie (maximè Caluinus & Beza) ad sua dogmata propugnanda vti solent, vel ad hæreticorum dogmata impugnanda Catholici vti possunt

Stapleton, Thomas

Lvgdvni, 1595

Ca. 16.

urn:nbn:de:hbz:466:1-39463

manifestè docens, Apostolos petiisse à Christo vt illius precibus annueret. Alioqui hæc Christi responsio nihil ad rem faceret.

Iam verò impia est tota Caluini responsio, qua infert pro patrocinio Sanctorum hoc exemplum facere non posse, quia alia est mortuorum ratio quàm viuorum. Impiū est & ethnicum Sanctos in cælo cum Christo regnantes mortuos vocare, & phrasis propria infidelium. Sic Iulianus apostata Martyres Christi *homines mortuos* vocauit, & tota gētilitas Christianos, qui Martyres defunctos colerent, hoc nomine subfannauit, quòd *mortuos colerent*. Sed totam hanc Caluini impietatem vno verbo Christus refutauit, dicens, Deū, qui Deus Abraham, Isaac & Jacob vocatur, *nō esse Deum mortuorum, sed viuentium*. Sic Deus Sanctorum in cælo regnantium non est mortuorum Deus, sed viuentium: vnde non sunt mortui vocandi, sed viuentes: ideòque ad patrocinia non minus idonei quàm cū in terris viuerent: imò multo magis idonei, vt Patres docent.

Cyriillus li.
6. cont. Iu-
lian.
Matth. 22.

Hieron.
cont. Vigi-
lantium.
Chrysof.
hom. vlt. in
Epist. ad
Rom.

IN MATTHÆI CAP. XVI.

I. Rogauerunt eum vt signum de cælo ostenderet eis.

PHARISÆI isti & Sadducæi quum multa & maxima iam Christi signa vidissent, circa hominum & morborum omnium curationem, circa panum multiplicationem, ipsam denique in mari ambulationem audiissent, aliæque multa huiusmodi, importunè admodum & proteruè, vt suæ incredulitati aliquem fucum obtendant, etiam de cælo signum quarunt. Hanc importunitatem & dementiam obiicit Catholicis hodie Caluinus. Sic (inquit) *hodie Papiste quasi nunquam sancita esset Euāgelij doctrina, nouis miraculis probari sibi postulant*. Cui putidæ calumniæ breuiter respondeo. Euāgelij doctrina qualem tota per orbem Ecclesia post primam eius prædicationem hætenus tenuit, nobis satis superque sancita est: neque ad eam magis sancendam vel confirmandam vlla miracula desideramus, sed sufficit nobis Catholica Ecclesiæ fides in verbo Dei semper fundata, & à maioribus nostris ad nos vsque deriuata. At verò vt noua Caluini doctrina, quam ille Euāgelium vocat, maioribus nostris hætenus incognita, nobis proberetur, quādoquidem ille nouus Euāgelista esse vult, nouis quoque

Miracula
noua prædi-
cationi ne-
cessaria.

Iean. 7.

miraculis probetur meritò desideramus, tum quia planè noua est & inaudita, tū quia nullis hactenus miraculis illustrata est. Pharifæi & Sadducæi non in eo peccabant, quòd ad cōfirmationem doctrinæ Christi penitus noua signa petebant (nam ad illam confirmandam plurima signa Christus studio fecit, dicens tandem: *Si mihi non creditis, operibus credite*) sed tum quia signum è cælo petebāt, quasi genus miraculi Christo præscribentes, tum quia post tam multa & tam illustria præstata miracula, illis non contenti, noua semper postulabant. Nunc Calvinus cum suis nouis dogmatibus nullum miraculum facere potuit, re tandem infeliciter Geneuæ tentata, Matthæo quodam, qui se mortuum fingeret, vt à Caluino suscitari videretur, verè & miserè extincto. Nec ab eo signum de cælo, sed vel minimum in terra miraculū exigitur. Adeo nihil affine aut simile habet cū Pharifæorum impudentia, quod Catholicis impudenter impingit Calvinus.

6. Cauete à fermento Pharifæorum & Sadducæorum.

Cap. 24.

Qvod per fermentum Pharifæorum hoc loco Hieronymus & Hilarius in suis cōmentariis ipsam legem Moisaicam & literam eius intelligi volunt, sensus ille non ad intentum Christi, sed veluti ipsorum & nostris tēporibus magis conueniens, (quibus videlicet nunc lex illa quo ad sua ceremonialia & literam occidentem fermentum est) ab illis traditus fuit: idque docendi gratia: quod apud veteres interpretes frequenter obseruare licet. Ipsa enim lex adhuc Christo hæc loquente adeo vigeat, vt infra dicturus sit: *Super cathedram Moysis sederunt Scribae & Pharisei. Quacunque ergo dicunt vobis, facite & seruate.* Quæ verba non sunt huic loco contraria. Hic enim iubet Christus suos cauere non ab eorum doctrina quam super cathedram Moysis sedentes docēt, id est, quam per continuam maiorum successionem à Moysæ acceperant, sed ab eorum fermento, id est, priuata & propria eorum doctrina ab ipsis adiuuenta (nam & ideo Sadducæos illis adiunxit, qui super cathedram Moysis non sedebant, sed propria tantum fermenta docuerunt) qualis est hodie hæreticorum omnium maximè Calvinistarum doctrina à seipsis excogitata, dum nouis suis & vitiosis dogmatibus ita oppressam tenent diuinarum Scripturarum, maximè Euangelicæ & Apostolicæ doctrinam, vt stantibus eorum cōmentariis ac nouis Dei verbi corruptelis, nihil in fide sanū, nihil in Scriptura

prura integrum maneat. Citius ignis aquæ miscbitur quàm
 ut Caluini figmenta cum Euangelio quis concilier. Quare
 qui Christi discipulus esse vult, ab hæreticorū hodie & Cal-
 uini maximè fermentis purum se seruare imprimis studeat.
 De hoc argumento plura vide in Prompt. Cath. Dom. 7. post
 Pent. ad illa verba: *Attendite vobis*, &c. Item ser. 3. Pent. ad illa
 verba: *Alienum non sequuntur, sed fugiunt ab eo*. Caluinus ta-
 men hoc loco contra Pontificiam & Ecclesiasticam doctri-
 nam magnum se argumētum obseruasse putat. Sic enim scri-
 bit. *Videndum est quorū doctrinam cauere velit Dominus. Tunc
 certè penes Scribas & sacerdotes ordinaria erat Ecclesia pote-
 stas, in quibus priuatum tenebant Pharisei. Quum nominatim
 ab eorum doctrina prohibeat suos Christus, sequitur repudian-
 dos esse omnes quia sua figmenta admiscunt verbo Dei, vel quic-
 quam alienum ingerunt, quocunque tandem polleat honoris gra-
 du vel titulo superbiant. Quare maledicta & prauaricatrix est
 eorum subiectio, qui se vltro Papa cōmentis & legibus subiiciunt.*
 Hoc Caluini argumentum omnium rebellionum hæretico-
 rum fundamentum est, multiplici impietate & ineptia labo-
 rans. Primum, nō sequitur Ecclesiæ magistros fermentatam
 & corruptam doctrinam tradere posse, eo quòd Synagogæ
 magistri Scribæ & Pharisei eam tradiderint. Firmiores qui-
 pe sunt Ecclesiæ promissiones quàm Synagogæ. Illi enim di-
 ctum est: *Porta inferi non praualebunt aduersus eam*. Rursum:
Spiritus S. docebit vos omnem veritatem in æternum. Denique:
Ego vobiscum sum vsque ad consummationem sæculi. Synagogæ
 error ac lapsus non solum possibilis, sed & prædictus erat.
 Secundò, quæ Synagogæ magistri etiam corrupti illi ex ca-
 thedra Moysis dicebant, id est, iuxta doctrinam à maioribus
 suis continua successione accepta, ea facienda & seruanda es-
 se Christus docet. Fermentum à quo cauere iubet, priuata &
 recens erat quorundam adinuentio. Quo sanè sensu priuatus
 quispiam in Ecclesia Episcopus aut sacerdos non ex cathedra
 antiquitus tradita, sed ex suo cerebro propria quædam & no-
 ua dogmatizans audiendus non est. Tertio quando Ecclesia-
 rum magistri vel ex cathedra docent, vel sua fermenta ob-
 trudunt, non cuiusuis è populo, sed aliorum superiorum Pa-
 storum & Synodalis maximè autoritatis est iudicare. Quar-
 to si Caluini argumentum simpliciter admittatur, nec ipse
 Caluinus nec alius quispiam hæreticus magister autorita-
 tem docendi diu retinebit; sed non obstante ministerij sui
 honore & dignitate, facillimè à quolibet reiicietur quod do-

*Synagoga
 error non
 probat pos-
 sibile Ec-
 clesia erra-
 rem.*

*Matth. 16.
 Ioan. 14.
 Matth. 28.*

cet, tanquam fermentum Pharisaicum: sicuti & olim *idem licuit* Valentinianis quod Valentino (ait in Præscript. Tertullianus) & hodie *idem licuit* Lutheranis quod Luthero, qui ab illo maximo numero desciverunt, sicut ipse ab Ecclesia desciverat. Nihil ergo hoc Caluini argumento magis impium, nihil ineptius. Sunt autem hæc omnia latius explicata in opere nostro de Princip. fidei, potissimum verò libro 2. cap. 11. & lib. 10. cap. 4.

18. *Tu es Petrus, & super hanc petram ædificabo Ecclesiam meam, & portæ inferi non præualebunt aduersus eam.*

Totum hunc locum Caluinus nouo commentario peruertit. Ait Simonem Petrum vocari, *quia uiuus in templo Dei lapis suam stabilitatem retinebat. Super hanc petram* exponit, esse Christi fidem super quam non tantum Simon, sed & omnes alij fundati sancto consensu in spirituale ædificium aptantur: & quicquid piorum in mûdo futurum erat, Petro aggregare Christum voluisse. Non præualebunt aduersus eam, exponit de Ecclesiæ quidem inuicta firmitate intelligi, sed quod de corpore Ecclesiæ dicitur, ad singula eius membra pertinere, quatenus unum sunt in Christo: & quicunque in Christo uniti Christum mediatorem agnoscunt, in finem usque ab omni noxa tuti manebunt. Hæc ille. Ita insigni impostura ac fraude totum hunc locum peruertit. Quæ Christus de vnus Petri & successorum eius persona dixerat, ad quemlibet fidelem trahit. Quæ de totius Ecclesiæ firmitate Christus promisit, ad specialem fidem & certitudinem salutis in quolibet credente contorquet. Ita non solum verum sensum peruertit, sed & impio dogmati de vnica piorum fide in amissibili hanc Scripturam subseruire facit. Verum autem & genuinum ex Patribus depromptum horum verborum sensum, totiusque loci vim & doctrinam vberius explicatam vide in Prompt. Cath. in festo SS. Petri & Pauli. Iam verò hæc verba, *Tibi dabo clauis regni caelorum*, vni Petro singulariter dicta, ad omnes Euangelij ministros transfert Caluinus, & totam clauium potestatem in verbi ministerio ac prædicatione ponit. Contra quam duplicem huius loci corruptelam vide à nobis disputata in Prompt. Cathol. loco citato.

Cate

Cæterum quia Calvinus facta sua expositione hæretica, Catholicam vult impugnare, disputationem eius breuiter examinabimus. Ait se velle putidus Papa calumnias breuiter diluere, quum tamen quæ postea diluere conatur, non vnius Papæ, sed veterum patrum & doctorum Ecclesiæ assertiones & explicationes sint. *Fingit* (inquit) *Petrum vocari Ecclesiæ fundamentum*. Respondeo: Hoc Papa non fingit, sed patres magno consensu docent, quos loco citato magno numero produximus. Sed quomodo hanc interpretationem refutet videamus. *Quis autem non videt, quod transfert ad hominis personam, de Petri fide dictum esse?* Hoc non est veritatem refutare, sed fortiter quod falsum est affirmare. Quomodo autem de fide quoque Petri patres hoc exponunt, loco citato explicuimus. Deinde si nunc de Petri fide hoc dicitur, Caluine, cur prius de omnium in Christum credentium fide hæc verba exposuisti? Sequitur. *Idem fateor apud Græcos significat Petrus & Petra, nisi quod prius nomen Atticum est, alterum verò communis lingua. Sed hæc varietas non temerè à Matthæo postea est, quin potius consultò mutatum est g. nus, ut diuersum aliquid exprimeret: nec dubito quin tale discrimen notauerit Christus sua lingua.* Atqui hinc Calvinus propter ignorantiã linguæ sanctæ egregiè fallitur. Nam in Matthæo Hebræo qui nunc extat, sine vlla mutatione generis legitur, & vtroque idem nomen est, hoc modo:

אֲנִי הֵאֱמַנְתִּיכֶם עַל הַבַּיִת

In Matthæo quoque Syro vtroque est כאפא sine vlla variatione. Quare Beza ipse magistrum suum corrigens in hunc locum ait. *Dominus Syriacè loquens, nulla usus est agnominacione, sed vtroque dixit, Cepha.* Græcus autem interpret Atticã voce priori loco usus est, quia genus masculinum homini magis conueniebat. Secundo autem loco petram posuit, quia tamen ad hominem & personã Petri illa vox pertineat, non tamen ad hominem aut Petri personam simpliciter sicut ipsa nuncupatio Petri, sed ad hominem in fide roboratum, & ad personam Petri à Christo stabilitam pertinet: quæ alibi latius explicata sunt, ut ridiculus sit hoc loco Beza, qui posteriori loco petram non Petrum ab interprete positum negatur, ut Christum, qui petra est, secundo loco designaret. Christus enim tamen petra certè est, non tamen est hæc petra ad quam ibi Christus loquitur. Probare tamen vult Calvinus ex Augustino. *Prudenter itaque Augustinus non petram à Petro, sed Petrum à petra dici admonet, sicut à Christo omnes sumus*

Petrus &
Petra una
Hebræis di-
ctio.

Beza Cal-
uinum cor-
rigit.

sumus Christiani. Quo sensu ista & quibus de causis Augustinus ita in hunc modum disputat, accuratè explicatum vide in opere nostro de Princip. fidei lib. 6. cap. 3. Pergit Calvinus. Porro ne longior sim, quò illud Pauli inter nos pro certo & confesso habendum sit, non alibi posse fundari Ecclesiam quàm in Christo solo, non sine sacrilega blasphemia aliud fundamentum Papa commentus est. Sed huic putidæ ac tritæ obiectioni vberius quidè loco iam postremò citato, breuiter verò in Præp. Cath. in die SS. Petri & Pauli satisfacimus. Quæ calumniando, vel eadem quæ dixerat repetendo, nuda semper affirmatione vsus prosequitur Calvinus, vt inania ac nugatoria prætermittimus.

Dicit tandem aliqua disputandi specie. *At Christus Petrum unum nominatim alloquitur. Rectissimè hoc obseruat sibi obiicit Calvinus. Nunc quid respondeat attende. Nempe sicuti vnus omnium nomine Christum confessus fuerat Dei filius, ita vicissim ad vnū dirigitur sermo, qui tamen peraquè ad alios pertinet. Atqui hæc responsio obiectionè magis confirmat. Luce enim meridiana clarius est, Petrum non omnium nomine, sed ex fide sibi soli reuelata, Christum confessum fuisse Dei filium. Idcirco enim non dixit illi Christus, Beati estis quia Pater meus vobis reuelauit, quod cerè dicere debuisset, si omnes idem credidissent, & omnium nomine loquutus Petrus fuisset; sed dicit illi vni singulariter. *Beatus es Simon bar-Iona, quia Pater meus reuelauit tibi: Et ego tibi dico, &c.* Deinde quando Petrus alio in loco omnium Apostolorum nomine loquitur, id satis exprimit numero plurali vtens: vt dicente Christo, *Nunquid & vos vultis abire?* respondit omnium nomine Petrus: *Ad quem ibimus? verba vite æterna habes.* Denique omnes ferè Patres contra vnum Calvinum, vnius Petri, non omnium Apostolorum hanc confessionem fuisse, concorditer docent. Quare sicut solus confessus est, ita ad illum solum dirigitur sermo.*

Ad aliam responsionem confugit Calvinus. *Nec verò spernenda est illa qua à Cypriano & alijs adducitur ratio, Christum in vnius persona loquutum esse omnibus, vt Ecclesie unitatem commendaret. Responde Cyprianum docere quidem claus Ecclesie sic vni Petro esse datas, vt & alijs Apostolis dati intelligantur; ideo autem vni, vt Ecclesie unitas commendaretur: sed addit Cyprianus, quod fraudulenter Calvinus silentio premit: Vnam cathedram constituit, & unitatis eiusdem originem ab vno incipientem sua autoritate disposuit. Et rursam. Exordium*

Petrus non respondit omnium nomine.

Ioan. 6.

In lib. de unit. Ecclesie.

diū ab unitate proficiscitur. Primatus Petro datur, ut una Christi Ecclesia & una cathedra monstretur. Hæc ille. Pergit Calvinus. Excipiunt alijs omnibus præferri cui hoc peculiariter datum est. Hoc verò perinde est ac si magis fuisse Apostolum contenderent quàm suos collegas. Neque enim ab Apostolatu magis diuelli potest ligandi & soluendi potestas, quàm à sole calor vel lumen. Nihil ineptius inferri potuit. Sic enim Caluini procedit argumentum: Ligandi & soluendi potestas ab Apostolatu diuelli non potest: Ergo Petrus si in potestate clauium præferatur alijs Apostolis, erit magis Apostolus quàm cæteri. Huius argumenti absurditas in simili apparebit: A locum tenente Regio diuelli non potest iudicandi potestas: Ergo si locum tenens Regius in potestate iudicandi cæteris iudicibus localibus, aut certarum ciuitatum Prætoribus antefertur, erit magis iudex quàm cæteri. Sicut enim hic locum tenens Regius maior quidē & superior iudex est, ut Regis vicarius, & cæterorum localium iudicum ac prætorum primus, qui ipsis etiam iudicibus præferatur, & illorum sub Rege caput sit, non tamen magis iudex est, sed alij in suo districtu æquè bene iudices sunt, verèque & efficaciter iudicant, quando officium suum legitimè exequuntur; de quo si dubitetur, ad locum tenentis tribunal fit appellatio: sic omnino Petrus Apostolus alijs præferatur in potestate clauium, ut supremus Apostolus, Christi vicarius, cæterorum caput & coryphæus (ut Patres de eo loquuntur) non tamē magis Apostolus est, ut cauillatur Calvinus, sed alij Apostoli respectu subditorum suorum non minus Apostoli sunt, nec minus verè & efficaciter ligant ac soluunt suos subditos quàm Petrus, quando clauis non errat; de quo si dubitetur, ad Petri tribunal fit appellatio. Quomodo autem Petrus ipsis Apostolis ratione clauium prælatus fuerit, vide latius à nobis explicatum in opere de Princip. fidei lib. 6. cap. 7.

Cauillatur adhuc Calvinus. Caterum ut demus Petro concessum plus aliquid fuisse quàm reliquis, ut inter Apostolos excelleret; stultè tamen inferunt Papista, datum illi fuisse primatum ut vniuersale esset totius Ecclesia caput. Nam & aliud est dignitas quàm Imperium: & aliud inter paucos summo honoris gradu pollere, quàm sub vlnas suas colligere totum orbem. Hæc ille. Primum quod de dignitate distinguit & imperio, pueriliter nugatur. Petri & successorum eius primatus, dignitatem quidem aliquo modo significat, quatenus verè nominis prælatura est, & quidē in summo honoris genere, quia & Christi

Futile argumentum
Caluini.

locum

Caluini
canina fa-
cundia.

Caluini
spiritus
ethnicus.

Rom. 10.

Caluinus
sibi con-
trarius.

locum tenet, & super animas hominum potestatem habet, quoad illas vel soluendas vel ligandas. Imperium autem illa vox non significat: Imperium huius mundi Regibus & Imperatoribus tum Petrus tum successores eius respectu officij pastoralis reliquerunt. Puerile & caninae facundiae est, sed Caluino vsitatissimum, in sacrarum Scripturarum tractatione grauissima, intemperanter maledicere, & verbis odiosis veram facti speciem inuertere: denique vel pueriliter ludere, vel muliebriter rixari. Alteram repositionis partem in sequentibus vult confirmare. *Et sanè (inquit) non plus illi oneris imposuit Christus quàm obire posset. Iubetur regni calorum esse ianicor, iubetur ligando & soluendo dispensare Dei gratiã, eiusq; iudicium in terra exequi. Nempe quatenus se extendit mortalis hominis facultas.* Vult igitur Caluinus, spiritu planè ethnico & impio potestatem à Christo datam, ad mortalis hominis facultatem metiri. Porrit iuxta illum Petrus ceteris Apostolis & paucis illis hominibus praesse, sed non potest toti orbi praesse, quia hoc mortalis hominis facultatem excedit. In quo vade multiplicem hominis dementia. Primum, si Petrus paucis illis Apostolis praesuit, multo magis eorum subditis praesuit: At illi toto orbe praedicauerunt, & in totum orbem exiit sonus eorum: Ergo Petrus, hoc ipso quod illis praerant, toti orbi praesuit. Deinde non potest dici quod propter solas personas Apostolorum Petrus primatum accepit: quia quum iste primatus ad schismatis occasionem tollendam & ad unitatem in Ecclesia seruandam datus fuerit, hoc primatu sanctissimi Apostoli minimè omnium indigerunt. Ergo primatum accepit propter ipsos, potissimum reliquorum Apostolorum subditos toto orbe dispersos. Rursum si mortalis hominis facultas spectetur, quis demum est qui vel vnus minimae parociae praesse, imò qui suam solius animam seruare potest? Spectandum hinc ergo non quid mortalis hominis facultas, sed quid Christi gratia valeat, qui quibus iubet, dat id quod iubet. Vide plura in Princip. fidei, lib. 6. cap. 16. Quare Caluinus contra seipsum quasi vertigine laborans concludit *Ergo quicquid ei datum est, ad mensuram gratiae restringere conuenit, quia donatus est ad Ecclesiae adificationem.* Planè contra seipsum & contra praecedentem disputationem concludit. Si enim quod Petro datum est, ad mensuram gratiae qua donatus est, restringendum est, quare prius Caluinus id quod Petro datum est, ad mensuram facultatis mortalis hominis restringit? An putat Caluinus mensuram gratiae, mortal-

talis

talís homínis facultatem non excedere? Aut si hoc non putat; quo demum iudicio, qua méte, Petri potestatem superius ad mortalis homínis facultatem restrinxit, nūc verò ad mensuram gratiæ restringit? Atqui aduertere Calvinus debuit mortalis homínis facultatem in potestate rerū spiritalium nullam esse; iuxta illud Christi: *Sine me nihil potestis facere:* mensuram autem gratiæ, ad quælibet præstanda facultatem dare; iuxta illud Pauli: *Omnia possum in eo qui me confortat.* Verè igitur quicquid Petro datum est, non ad mortalis homínis facultatem, vt prius disputauit, sed ad mensuram gratiæ qua donatus est, vt nunc disputat, expendendum est. Christus autem qui amplissimam potestatem Petro dedit, gratiæ quoque mensuram copiosam ei dedisse credendus est. Nam idcirco vni Petro postea dixit, *Ego rogavi pro te vt fides tua non deficiat.* Et hoc ipso in loco Christus ei dicit: *Super hanc petram ædificabo Ecclesiam meam.* Christus seipsum ædificaturum dixit. Illo igitur ædificante super Petrum, stabit Petrus, & stabit ædificium. *Si enim Dominus ædificauerit ciuitatem, non frustra laborant qui ædificant eam.*

Ioan. 15.

Philip. 4.

Luc. 22.

Psal. 126.

Nunc tamen post tam insulsam disputationem vide quantum triumphum agat Calvinus. Ita concidit immensum illud Imperium quod illi arrogant Papista. Triumphum sanè cecinit, sed ante victoriam. Quare adhuc in omnem se partem vertens, alia rem aggreditur via. Primum disputat Petri primatum ad successores transire non posse: quod multis tamen argumentis necessarium esse, alibi demonstrauius. Deinde Romanum Pontificem Petri non esse successorem declamatur, contra omnem antiquitatem affirmans Petrum Romæ Episcopum non fuisse: quam dementiam refutauimus ad illa Petri verba in fine epist. 2. *Salutat vos Ecclesia qua in Babylone est.* Tercio ac postremo debacchatur in Rom. Pontifices horum temporum, quod officium non faciant, ideoque inter Petri successores non habendos esse. Quæ tota oratio contumeliis plena, & argumentis vacua, seipsam satis abundè refutat.

Princip.
fid. lib. 6.
cap. 15.

23. *Vade post me Satana: scandalum es mihi.*

Scripturæ Euangelicæ corruptor Calvinus non solum hæc Petri reprehensionem durius & acerbius exponit quam textus ferat, sed etiam in vniuersum Catholicorum pias intentiones & deuotiones circa voluntarium Dei cultum exagitat,

